

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/216/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118205951
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2118205951.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubica Bundzelová a sudcov: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Daša Kontríková, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., IČO: 31 575 951, Hodžova 11, 010 11 Žilina, proti žalovanému: U. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XXXX/XX, M., o zaplatenie 1.674,78 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 24. septembra 2019, č. k. 13Csp/55/2018-129, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému sa priznáva **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanému náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

2. Po právnej stránke súd rozsudok odôvodnil apl. § 52 ods. 1 a 2, § 35 ods. 1, § 40 ods. 1, 3 a 4, § 43c ods. 1 a 2, § 488, § 489, § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej iba „OZ“), § 497 Obchodného zákonníka (ďalej iba „ObchZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca v konaní predložil Úverovú zmluvu č. 00000000000112242 zo dňa 19.03.2014, o ktorej tvrdil, že ju uzavrel so žalovaným. Žalovaný však uvedené poprel, s tým, že úverovú zmluvu nepodpísal, podpis na úverovej zmluve nie je jeho podpisom, na základe uvedenej úverovej zmluvy mu nebola poskytnutá žiadna suma a na túto zmluvu nič neuhrádzal. Na uvedené skutkové tvrdenia žalovaného žalobca reagoval len v tom zmysle, že námietkami žalovaného vo forme podania trestného oznámenia sa zaoberali príslušné orgány, ktorá právoplatne rozhodli o ich neopodstatnenosti, pričom na obranu žalovaného nemožno podľa názoru žalobcu, vzhľadom na výsledok právoplatne skončeného trestného konania ohľadom žalovaným tvrdenom trestnom čine, v tomto konaní prihliadať.

3. Súd v súvislosti s argumentáciou žalobcu však poukazuje na ustanovenie § 193 CSP, upravujúce viazanosť súdu inými rozhodnutiami, v zmysle ktorého je súd o. i. viazaný rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto je jeho páchatelom. Súd však nie je viazaný oslobodzujúcim rozsudkom (viď nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 409/2014-31 zo dňa 08.04.2015), z ktorého dôvodu potom nie je súd viazaný ani uznesením o odmietnutí trestného oznámenia žalovaného. V konaní bol súd oprávnený sám si vyriešiť otázku, či úverovú zmluvu podpísal žalovaný, naviac, keď podpis žalovaného na zmluve nebol v trestnom konaní podrobený znaleckému skúmaniu, a teda táto otázka v trestnom konaní nebola uspokojivo vyriešená.

4. V trestnom konaní vyšetrovateľ vychádzal len z vyjadrenia banky, že sporná zmluvná dokumentácia je v súlade s podpisovým vzorom žalovaného, čo však nepostačuje. Podľa názoru súdu, porovnaním podpisu žalovaného na odpore a duplike s podpismi pri mene žalovaného na zmluvných dokumentoch sú namieste pochybnosti o pravosti podpisu žalovaného na zmluvných dokumentoch, keď tieto sa javia ako napodobeniny podpisu žalovaného (kostrbatý, akoby nenacvičený podpis). Zároveň je zarážajúci rozdiel medzi podpisom žalovaného na zmluve a na žiadosti, ktoré podpisy sa nepodobajú, a to napriek tomu, že malo ísť o podpisy tej istej osoby z jedného dňa. Súd zdôrazňuje, že podpis žalovaného v trestnom konaní nebol podrobený znaleckému skúmaniu, pričom pravosť jeho podpisu nemožno mať za preukázanú len z vyjadrenia banky, že je v súlade s podpisovým vzorom. Z uznesení z trestného konania nevyplýva, že by žalovaný úverovú zmluvu podpísal, ani vôľa žalovaného uvedenú zmluvu uzavrieť. Žalovaný sa v tomto smere od trestného oznámenia až doposiaľ vyjadroval konzistentne, pričom ak aj istý čas toleroval uvedenú zmluvu, bolo tak z dôvodu, že veril, že ju Ing. S. D. riadne splatí, nikdy však v rámci trestného konania ani neskôr neuznal, že zmluvu uzavrel.

5. Strana sporu má v prvom rade povinnosť tvrdenia, na ktorú nadväzuje a s ktorou súvisí povinnosť dôkazná, t.j. označiť dôkazy na preukázanie týchto tvrdení. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Dôkazné bremeno ohľadom určitej skutočnosti leží na tej strane sporu, ktorá z existencie tejto skutočnosti vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, teda ide o tú stranu, ktorá existenciu týchto skutočností tvrdí. Ak žalobca tvrdil, že žalovaný dňa 19.03.2014 podpísal úverovú zmluvu, pričom žalovaný poprel, že na zmluve je jeho podpis, bolo povinnosťou žalobcu označiť alebo predložiť súdu relevantné dôkazy na preukázanie, že ide o pravý podpis žalovaného. Keďže takéto dôkazy ani neoznačil, ani nepredložil, súd nemohol jeho tvrdenie považovať za preukázané.

6. Súd pritom poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 5Obo/52/2010 z 24.06.2010, podľa ktorého „Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná, a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá.“. V sporovom platí aj tzv. negatívna dôkazná teória, ktorá vychádza z toho, že nemožno od strany spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti (napr. tvrdenie, že žalovaný nepodpísal), v dôsledku čoho dochádza k preneseniu dôkazného bremena na protistranu, v tomto prípade na žalobcu.

7. Hoci teda žalovaný v konaní spochybnil podpis na zmluve a uviedol, že nejde o jeho podpis a ďalej pri výsluchu uviedol, že nebol prítomný pri podpise zmluvy zo dňa 19.03.2014 a meno A. W. mu nič nehovorí, žalobca nenavrhol žiaden dôkaz na preukázanie pravosti podpisu žalovaného (skúmanie znalcom grafológom), ani žiaden dôkaz ohľadom spôsobu uzatvárania zmluvy (napr. výsluch osobného bankára uvedeného v zmluve). Žalobcom uvádzané tvrdenie o tom, že zmluvu podpísal žalovaný, je takého charakteru, že to mal byť práve žalobca, kto mal v spore preukázať, že podpis na úverovej zmluve je pravým podpisom žalovaného.

8. Súd poukazuje na ustanovenie § 207 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého je nevyhnutné, aby v prípade, ak rozhodnutie závisí od posúdenia skutočností, na ktoré sú potrebné vedecké poznatky, bolo vykonané znalecké dokazovanie. Posúdenie pravosti podpisu je vysoko odbornou otázkou, ohľadom ktorej všeobecný súd nie je oprávnený rozhodnúť bez jej odborného posúdenia, žalobca však návrh na vykonanie znaleckého dokazovania pred vyhlásením dokazovania za skončené nevzniesol. Keďže žalovaný poprel pravosť svojho podpisu na zmluve, bolo na žalobcovi, ktorý zmluvu ako dôkaz predložil, a ktorý na základe nej uplatňoval voči žalovanému nárok, aby v rámci svojho dôkazného bremena preukázal, že žalovaný zmluvu podpísal. Žalobca tak bol povinný uplatniť v konaní tvrdenie, že podpis žalovaného na návrhu je pravý a na preukázanie tohto tvrdenia navrhnúť relevantné dôkazy. Žalobca však vykonanie žiadnych dôkazov ohľadom pravosti podpisu žalovaného na úverovej zmluve nenavrhol (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13CoZm/16/2016 zo dňa 14.09.2016).

9. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno tvrdenia, že žalovaný uzavrel predmetnú úverovú zmluvu jej podpísaním a prejavil tak vôľu úverovú zmluvu uzavrieť (§ 35 ods. 1 OZ), a teda nebolo preukázané uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere v písomnej forme tak, ako to

predpokladá § 9 ods. 1 ZoSÚ, ide preto o absolútne neplatný právny úkon podľa § 40 ods. 1 OZ, na ktorú skutočnosť musí súd prihliadať z úradnej povinnosti (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/527/2015 zo dňa 22.02.2017).

10. Súd poukazuje na to, že na prejednanie veci nariadil pojednávania, na ktoré predvolal žalobcu, ktorý sa však z pojednávania ospravedlnil a žiadal pojednávať v jeho neprítomnosti. Pri postupe súdu podľa § 181 ods. 2 CSP súd uviedol, že nemá za preukázané, že by medzi stranami sporu došlo k platnému uzavretiu úverovej zmluvy. Súd nebol povinný o uvedenom žalobcu upovedomiť písomne, pretože postup v zmysle § 181 ods. 2 CSP sa realizuje práve na pojednávaní, pričom žalobca sa sám vzdal možnosti dozvedieť sa predbežné právne posúdenie veci súdom.

11. Keďže v konaní nebolo preukázané, že bola uzavretá písomná úverová zmluva, žalobcovi mohlo vzniknúť iba právo požadovať od žalovaného sumu, ktorá mu bola na základe úverovej zmluvy poskytnutá, a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia. V konaní však nebolo preukázané, že to bol žalovaný, ktorému bola suma úveru vyplatená, keďže žalovaný uvedenú poprel a žalobca skutočnosť, že suma úveru bola vyplatená práve žalovanému (a nie Ing. S. D., ktorá úver aj splácala z účtu svojej dcéry) ničím nepreukázal. Keďže nebola preukázaná pravosť podpisu žalovaného na zmluve, ani skutočnosť, že žalovaný bol pri uzatváraní zmluvy vôbec prítomný, a zároveň Ing. S. D. v zmysle vyjadrení v trestnom konaní potrebovala úver pre svoju potrebu a ako vtedajšia riaditeľka pobočky mala aj možnosť uvedenú sumu úveru z účtu vybrať, nemožno mať za preukázané, že úver bol vyplatený práve žalovanému. Z uvedeného dôvodu nemožno považovať žalovaného za aktívne vecne legitimovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia.

12. Naviac, keďže na základe zmluvy bola poskytnutá suma 4.275,- eur (4.500,- eur mínus poplatok za poskytnutie úveru 225,- eur) a na úver bola (podľa nepopretého skutkového tvrdenia žalobcu v podaní zo dňa 20.06.2019) zaplatená celkom suma 4.666,02 eura (bez ohľadu na to, kým), bola žalobcovi vrátená celá čerpaná suma, a niet sumy bezdôvodného obohatenia, na ktorú by mal žalobca nárok.

13. Súd dodal, že právny vzťah medzi stranami sporu, ktorý mal byť založený predmetnou úverovou zmluvou, by (v prípade platne uzavretej zmluvy) bol právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou, ktorý by bolo nevyhnutné posudzovať nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. OZ a zákona č. 129/2010 Z. z.). Žalobca a žalovaný mali uzavrieť úverovú zmluvu, ktorá má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 2 písm. d) ZoSÚ. Keďže zmluva, ktorá mala byť uzavretá medzi stranami sporu, má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) ZoSÚ, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ. Súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ celkovú výšku spotrebiteľského úveru. Pojem „celková výška úveru“ nie je totiž dohodnutá suma úveru v zmluve o úvere, ale suma, ktorá bola reálne daná spotrebiteľovi k dispozícii. Ak je v zmluve dohodnutá suma, z ktorej však dlžník dostane k dispozícii len časť, a to po započítaní napr. poplatku za poskytnutie úveru, potom musí podľa § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ zmluva obsahovať aj celkovú výšku úveru. V predmetnej zmluve sa ako výška úveru uvádza suma 4.500,- eur, avšak z tejto sumy bol v okamihu jeho poskytnutia odpočítaný poplatok za poskytnutie úveru vo výške 225,- eur, a teda na základe zmluvy bola reálne poskytnutá iba suma 4.275,- eur. Tú skutočnosť, že na základe zmluvy má byť daná reálne k dispozícii len táto nižšia suma, však zmluva nikde neobsahuje. V takomto prípade absencie podstatnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere by sa spotrebiteľský úver (v prípade, že by bol so žalovaným platne dojednaný) považoval v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ i tak za bezúročný a bez poplatkov, a teda žalobca by nemal nárok na zaplatenie úroku z úveru, poplatku za poskytnutie úveru, ani žiadnych iných poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru po odrátaní vrátenej sumy. Keďže však na úver bola zaplatená vyššia suma (4.666,02 eura) oproti sume čerpaného úveru (4.275,- eur), žaloba by musela byť zamietnutá.

14. Súd poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 26Co/95/2018-168 zo dňa 15.05.2019, v ktorom odvolací súd uviedol právny názor, s ktorým sa tunajší súd stotožňuje, a síce že „ustanovením § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. bolo do právneho poriadku Slovenskej republiky prevzaté ustanovenie čl. 10 ods. 2 písm. d) smernice 2008/48/ES. Tieto ustanovenia smernice boli predmetom výkladu Súdneho dvora EÚ, ktorý vo svojom rozsudku z 21. apríla 2016 vo veci C-377/14, Kurt Georg Radlinger a Helena Radlingerová proti Finway, a.s., vyslovil, že čl. 10 ods. 2 písm. d) smernice

2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa má vykladať „v tom zmysle, že... výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené“. Predmetom posúdenia Súdneho dvora Európskej únie v danom rozsudku bola situácia, že manželom Radlingerovým bol poskytnutý úver v určitej výške, no veriteľ si už v okamihu jeho poskytnutia oproti tomuto úveru započítal nárok na poplatok za poskytnutie úveru (porov. ods. 82 rozsudku). Z citovaného rozsudku teda možno vyvodiť, že pod pojmom „celková výška úveru“ v čl. 10 ods. 2 písm. d) smernice 2008/48/ES nemožno rozumieť sumu dohodnutú ako suma úveru alebo úverový limit v zmluve o úvere, ale sumu, ktorá bola reálne daná spotrebiteľovi k dispozícii na ten účel, na ktorý sa zmluva uzatvára. Tým samozrejme nie je vylúčené, že napr. v zmluve môže byť ako suma úveru dohodnutá určitá suma, z ktorej dlžník dostane k dispozícii len časť, po zrážkach (započítaní) poplatkov účtovaných zo strany veriteľa, ba dokonca to nevylučuje ani to, aby sa z takejto dohodnutej sumy vychádzalo pri úročení. Zmluva však potom zároveň musí podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. obsahovať aj celkovú výšku úveru v zmysle, v akom ju definuje cit. rozsudok Súdneho dvora. V prerokúvanej veci zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. ...214102 - pôžička síce uvádza ako výšku úveru sumu 11.000 eur, z tejto sumy sa však v okamihu jeho poskytnutia žalovanému ako spotrebiteľovi odpočítal poplatok za poskytnutie úveru dohodnutý v zmluve na 330 eur. V dôsledku toho bolo žalovanému reálne daných k dispozícii len 10.670 eur, z čoho prevažná časť bola použitá na úhradu jeho iného záväzku v X. X., a.s. To, že spotrebiteľovi je reálne daná k dispozícii len táto nižšia suma, však zmluva v prerokúvanej veci nikde neuvádza. Neuvedenie tohto údajov však podľa už cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. spôsobuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov.“

15. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov bola žaloba nedôvodná, a preto ju súd vo výroku I. rozsudku zamietol. V časti úroku súd žalobu zamietol, keďže nebola preukázaná platne uzavretá zmluva, z ktorej by nárok žalobcu na úrok z úveru vyplýval. V časti úroku z omeškania súd žalobu zamietol, pretože sa žalovaný do omeškania s vydaním žiadneho bezdôvodného obohatenia nedostal.

16. Súd nevykonal dokazovanie navrhované žalovaným, a síce znalcom z odboru grafológia, keďže žalovaný neniesol dôkazné bremeno pravosti podpisu, ale niesol ho žalobca, ktorý však také dokazovanie nenavhol. Súd na pojednávanie predvolal ako svedkyňu Ing. S. D., ktorá sa však na pojednávanie nedostavila. Súd ďalej netrval na jej výsluchu, keďže dôkazné bremeno pokiaľ ide o pravosť podpisu a vyplatenie sumy úveru žalovanému niesol žalobca, keď zároveň vzhľadom na postoj svedkyne (nedostavenie sa na pojednávanie) a zainteresovanosť v prípade, ani nebolo možné očakávať, že by v konaní vypovedala, a to s poukazom na skutočnosť, že vzhľadom k okolnostiam prípadu nie je vylúčené, že by si výpoveďou spôsobila nebezpečenstvo trestného stíhania (§ 201 ods. 1 CSP). Okrem toho, súd mal skutkový stav dostatočne zistený z vykonaného dokazovania a ani výsluch svedkyne by nemohol viesť k inému rozhodnutiu súdu.

17. O náhrade trov konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a čl. 4 ods. 2 CSP, čl. 17 CSP, keď žalovanému, ktorý by inak na náhradu trov konania mal nárok, keďže bol v konaní plne úspešný, nárok na náhradu trov konania vo výroku II. nepriznal, pretože mu v konaní žiadne trovy nevznikli (nebol zastúpený advokátom; nebol mu vyrubený žiadny súdny poplatok). Súd mal pritom za to, že v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, t.j. v súlade s princípom rýchlosti a hospodárnosti konania, bolo v tomto prípade potrebné rozhodnúť o náhrade trov žalovaného uvedeným spôsobom za použitia čl. 4 ods. 2 CSP (keď potrebného ustanovenia niet), t.j. za použitia princípu racionálneho zákonodarcu.

18. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca. Uviedol, že s argumentmi súdu prvej inštancie sa nestotožňuje a považuje rozsudok v napadnutej časti za nesprávny a odôvodňuje odvolanie tým, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP) a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Žalobca v konaní predložil dôkazy o tom, že žalovaný zmluvu podpísal a tak nemal platné uzavretie úverovej zmluvy za sporné. Žalovaný poprel uzavretie zmluvy so žalobcom a navhol znalecké dokazovanie.

19. Ak teda bolo tvrdenie o podpísaní zmluvy medzi stranami sporné, žalobca má za to, že súd mal celkom jednoznačne pripustiť znalecké dokazovanie navrhnuté žalovaným, a nie ho bezdôvodne

odmietnuť, následkom čoho bolo potom zamietnutie žaloby, keďže žalobca podľa názoru súdu neunesol dôkazné bremeno a teda nepreukázal platné uzavretie zmluvy so žalovaným. Súd sa v konaní nevysporiadal so všetkými stranami navrhovanými dôkazmi a podľa žalobcu je nesporné, že mal prihliadnuť aj na návrh žalovaného týkajúceho sa nariadenia dokazovania, ktoré mal súd vykonať za účelom odstránenia akýchkoľvek pochybností.

20. Žalobca v uvedenom poukazuje na nález ÚS: UZNESENIE Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 21/2018-19 z 24.1.2018 (Dôkazné bremeno v sporovom konaní) - Pokiaľ žalobca uplatní na súde svoj nárok a k žalobe pripojí listiny, od ktorých odvodzuje svoj nárok, nepostačuje, ak žalovaný uplatnený nárok spochybí bez toho, aby toto svoje tvrdenie podložil dôkazmi. Nie je povinnosťou žalobcu v konaní vyvrátiť ničím nepodložené tvrdenia žalovaného, naopak tieto tvrdenia je povinný preukázať žalovaný, pričom táto povinnosť je výrazom dôkazného bremena žalovaného ohľadom ním uvádzaných tvrdení a nie je možné ho považovať za prenesenie dôkazného bremena za žalobcu na žalovaného.

21. Žalovanému bol na základe úverovej zmluvy poskytnutý úver vo výške 4.500,-- eur, z ktorého žalobca časť finančných prostriedkov vo výške 225,-- eur použil na úhradu poplatku za poskytnutie úveru. Použitie časti poskytnutej sumy žalovaným na úhradu poplatku dohodnutého priamo v úverovej zmluve v ods. 1.2 Základné podmienky nijako nespochybňuje výšku sumy úveru poskytnutej žalobcovi ani neznižuje istinu dlhu žalovaného.

22. Neexistujú zákonné ustanovenia v rozpore s ktorým by bol takýto postup. Poplatok bol v zmluve uvedený jasne zrozumiteľne, vyznačený aj tabuľkou spolu s ostatnými kľúčovými podmienkami poskytnutia úveru. Podmienka úhrady poplatku za poskytnutie úveru sa týka hlavného predmetu plnenia a bola okrem vyššie uvedenej úpravy priamo v texte úverovej zmluvy v čl. 1 ods. 1.2, upravená aj v Sadzobníku poplatkov, taktiež vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne.

23. Spotrebiteľ mal navyše možnosť oboznámiť sa s predmetným poplatkom aj prostredníctvom formulára obsahujúceho Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorý mu bol poskytnutý pred uzatvorením úverovej zmluvy. Priamo úverová zmluva navyše v ods. 3.4. upravuje podmienky za ktorých tento poplatok bude klientovi vrátený v celom rozsahu, pričom podmienkou je len riadne plnenie jeho povinností, t.j. riadne a včasné splácanie dohodnutých splátok úveru.

24. Vzhľadom k tomu, že došlo k splneniu podmienok podľa ods. 3.4. úverovej zmluvy, tento poplatok vo výške 225 eur bol žalovanému vrátený na jeho osobný účet dňa 21.09.2015, čo preukazuje Výpis číslo 1 z účtu XXXXXXXXXX za obdobie: 01.01.2015 - 31.12.2015 ako aj mesačný výpis transakcií zo dňa 30.09.2015, ktoré dokladám do prílohy.

25. Poplatok za poskytnutie úveru je uhrádzaný na zákonomnom základe a tvorí zložku ceny predmetu plnenia. Právny základ poplatku za poskytnutie úveru vyplýva z ustanovenia § 499 ObZ. Hlavným predmetom plnenia podľa úverovej zmluvy z ktorej nároky si žalobca uplatňuje v tomto konaní bolo poskytnutie úveru. Na poskytnutie úveru sa použijú ustanovenia nasledovných právnych predpisov:

- a) § 497 a nasl. ObZ o úverovej zmluve,
- b) § 52 a nasl. OZ o spotrebiteľských zmluvách,
- c) zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov (ďalej len -ZoSÚP),
- d) nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

26. Ustanovenie § 497 ObZ upravuje základné náležitosti zmluvy o úvere, v zmysle ktorých je základom záväzku z úverovej zmluvy povinnosť veriteľa poskytnúť peňažné prostriedky do určitej sumy a záväzok dlžníka vrátiť peňažné podmienky.

27. Okrem základného ustanovenia, ktoré determinuje essentialia negotii úverovej zmluvy, obsahuje Obchodný zákonník v § 499 aj kogentné (§ 263 ods. 1 ObZ) ustanovenie o poplatku za poskytnutie úveru, ako tzv. záväzkovú províziu.

28. „Ak úver poskytuje subjekt, ktorý má poskytovanie úveru v predmete podnikania, tak z ustanovenia § 499 vyplýva, že má nárok na odplatu, nemá však povinnosť ju dojednať. Odplatu treba odlišovať od úroku dojednaného v zmluve, ktorý predstavuje cenu (výnos) za poskytnutie úverovej sumy. Odplata na rozdiel od úrokov má jednorazový charakter a nie je viazaná na reálne poskytnutie úveru" (Ovečková O. a kol.: Obchodný zákonník. Veľký komentár. II. zväzok, Bratislava: Wolters Kluwer, 2017, s.762).

29. „Úplata predstavuje odmenu väťiteli za to, že po dobu medzi sjednáním smlouvy o úveru a skutečným čerpaním úveru musí pro dlužníka rezervovat peněžní prostředky, popřípadě mít zajištěné jejich zdroje" (Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kol.: Obchodní zákoník. Komentář. 8. vydání. Praha: C.H.Beck, 2003, s. 1163). Účelom odplaty „je kompenzovat věřiteli náklady vyplývající z povinnosti mít k dispozici prostředky určené pro dlužníkovú úvěr, a kterou tedy nelze směšovat s úrokem z úveru" (Pokorná, 1., Kovařík, Z., Čáp, Z. a kol.: Obchodní zákoník. Komentář. II. díl. Praha: Wolters Kluwer, 2009, s. 1584).

30. Zo znenia § 499 ObZ vyplýva, že poplatok za poskytnutie úveru možno dojednať ako jeden z dvoch nárokov na protiplnenie za poskytnutie hlavného predmetu plnenia - úveru. Žiadať tento poplatok je však možné len v prípade, ak veriteľ poskytuje úvery v rámci predmetu svojho podnikania (žalobca / banka). Poplatok pritom nemožno zamieňať ani stotožňovať s úrokom. Ustanovenia zmluvy o úvere a ustanovenia osobitných predpisov nárok na účtovanie tohto poplatku priznávajú popri úrokoch, pričom ho možno uplatňovať ako samostatnú zložku celkovej ceny plnenia, ktorá sa uhrádza jednorazovo. Osobitné predpisy na účely porovnania cien služieb poskytovateľov, ktorí tento poplatok uplatňujú, prikazujú zahrnúť ho do výpočtu ceny služby a RPMN, v dôsledku čoho si spotrebiteľ môže porovnať výhodnosť služieb jednotlivých dodávateľov. Nie je teda pravdou, že tento poplatok len skryto zvyšuje sumu úrokov ako ceny úveru, keďže úroky a poplatok sú odlišné zákonné nároky za poskytnutie úveru.

31. Z opísaného charakteru poplatku, dôvodu a spôsobu jeho uplatnenia je zrejmé, že poplatok za poskytnutie úveru je riadnou, tradičnou a zákonnou súčasťou ceny úveru. Nejde teda o cenu za internú službu vykonávanú bankou alebo službu, ktorú poskytuje banka ako súčasť hlavného predmetu plnenia bez toho, aby ju mohol spotrebiteľ ovplyvniť.

32. Žalobca poskytnutím úveru celkom jednoznačne poskytol žalovanému plnenie (protiplnenie vo forme poskytnutia finančných prostriedkov), za ktoré mu prináleží protiplnenie, a to jednak
- v podobe zmluvných (obchodných) úrokov a jednak
- v podobe výslovne, jasne a zrozumiteľne v zmluve dohodnutého poplatku.

33. Žalobca postupoval pri určení výšky poplatku za poskytnutie úveru v súlade s právnymi predpismi a od spotrebiteľa nevyžadoval za poskytnutie finančných prostriedkov neprimerané plnenie. Z opatrnosti k uvedenému poukazuje na Rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica č. 43Co/19/2017-103 zo dňa 29.11.2017.

34. Vzhľadom k tomu, že žalobca má za to, že uplatnený nárok je dôvodný v celom rozsahu a teda žalobe by malo byť v celej časti vyhovené, úspech žalobcu v konaní by mal byť v rozsahu 100 %, preto žalobca týmto odvolaním napáda aj súvisiaci výrok rozhodnutia súdu o náhrade trov konania.

35. Žalobca navrhuje, aby odvolací súd v zmysle § 388 Civilného sporového poriadku rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu, zaviazal žalovaného zaplatiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov prvoinštančného konania ako aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % - vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

36. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že na neho ako občana tohto štátu bol spáchaný bankový podvod. Dôrazne vyhlasuje, že si v PRIMA banke neuzavrel účet XXXXXXXXXXXX tobož si nezobral žiadny úver. Nikdy nemal v rukách zmluvu na účet XXXXXXXXXXXX a samozrejme ju ani nemohol podpísať. V Prima banke bol toto viackrát reklamovať a pýtal od nich zmluvu, ktorú vraj podpísal. Túto zmluvu ako aj zmluvu na úver mu nikdy neposkytli k pozretiu. Nedisponuje týmito zmluvami, keďže ich nikdy nepodpísal. Ako občan stále dostáva rôzne upozornenia a uznesenia, na ktoré reaguje tak ako reaguje resp. niekedy nevie ako má reagovať a stále nevie ako sa z tohto kolotoča dostať.

37. Vie kto toto všetko spravil. Bola to bývala riaditeľka pobočky Ing. S. D., na ktorú podal trestné oznámenie. Keď podával toto trestné oznámenie na obvodnom oddelení PZ v Hlohovci už tam príslušníci PZ vedeli o koho ide. Ukázali mu jej fotografiu s tým, že s ňou mali dočinenia. Pri výsluchu uviedla, že on súhlasil s tým, že si v PRIMA banke zavedie ďalší účet/pritom už jeden mal/ a na ten si zoberie úver, aby jej mohol tieto peniaze požičať. Toto nie je pravda a tým oklamala ORPZ v Trnave. Taktiež pri šetrení trestného oznámenia, ktoré podal proti Ing. L. D. sa nikto nezaoberal tým, že podpis, ktorý sa nachádza na úverovej zmluve č. 0000000000112242 patrí Ing. S. D., alebo jemu U. D.. Trvá na tom, aby bol v rámci súdneho konania prizvaný grafológ, ktorý by určil / pokiaľ sa Ing. D. neprizná, že to bola ona / kto vlastne úverovú zmluvu podpísal, nakoľko stále trvá na tom, že si žiadny druhý účet v Prima banke nezriaďoval a keď bol tento zriadený tak jediné podvodným konaním zo strany Ing. S. D., ktorá zneužila jeho osobné údaje a podvodne zriadila aj účet aj úverovú zmluvu. Prima banka dala Ing. S. D. výpoveď a to pravdepodobne na základe jej neoprávneného konania.

38. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že má za to, že rozhodnutie prvoinštančného súdu by malo byť zrušené a vec by mu mala byť vrátená na nové konanie a rozhodnutie, v ktorom sa súd bude musieť dostatočne vysporiadať so všetkými navrhovanými dôkazmi a to aj s dôkazmi, ktoré navrhol samotný žalovaný.

39. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou - stranou sporu (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

40. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. K odvolaniu žalobcu dodáva už len nasledovné.

41. Predmetom konania je uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 1.674,78 eur spolu s úrokom v sume 79,65 eur, úrokom z omeškania v sume 3,34 eur, úrokom vo výške 15,90 % ročne z nezaplatenej istiny, t.j. zo sumy 1.917,25 eur od 24.11.2017 do 27.02.2018, zo sumy 1.816,69 eur od 28.02.2018 do 28.03.2018, zo sumy 1.686,55 eur od 29.03.2018 do 23.05.2018, zo sumy 1.674,78 eur od 24.05.2018 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny, t.j. zo sumy 1.917,25 eur od 24.11.2017 do 27.02.2018, zo sumy 1.816,69 eur od 28.02.2018 do 28.03.2018, zo sumy 1.686,55 eur od 29.03.2018 do 23.05.2018, zo sumy 1.674,78 eur od 24.05.2018 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov vo výške 79,65 eur od 24.11.2017 do zaplatenia, ako aj nahradiť mu trovy konania.

42. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá z dôvodu nepreukázania uzatvorenia zmluvy o úvere a napokon podporne i z dôvodu, žeby i tak išlo o zmluvu bezúročnú a bezpoplatkov (v zmluve absentovala náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z.) a poskytnutý úver bol už vrátený.

43. Odvolateľ namietal procesné pochybenie súdu v tom, že i keď sám nenavrhol nariadiť znalecké dokazovanie na účelom zistenia podpisu zmluvy, tento dôkaz navrhol žalovaný a súd ho mal pripustiť. Taktiež poukazoval na oprávnenosť poplatkov za poskytnutie úveru a správnosť vyčíslenia výšky RPMN.

44. Podľa § 132 ods. 1 CSP, v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

45. Citované ustanovenie zakotvuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách konania. Strana má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana konania, ktorá tieto povinnosti nesplnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana konania nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany konania za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech.

46. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Žalovaný (dlžník) nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22.9.2010, sp. zn. 3MCdo 6/2010). Otázkou splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

47. Pokiaľ ide o posúdenie dôkazného bremena ohľadom uzatvorenia zmluvy je potrebné súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie v tom, že v tomto smere stálo dôkazné bremeno na žalobcovi. Pokiaľ totiž žalovaný poprel svoj podpis na predloženej zmluve o úvere, uviedol zároveň akým spôsobom mohlo dôjsť k poskytnutiu úveru (jeho závery boli navyše podporené i z výsluchu Ing. S. D.), z jeho strany išlo o účinné popretie tvrdenia žalobcu v tom, že zmluva bola uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným. Aj keď žalobca poukazuje na nález I. ÚS 21/2018, tento poukázal na to, že „Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúcí charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti (pozri uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 81/2010 z 31. mája 2010).“ Ústavný súd tu uviedol tiež to, že „Totiž v okolnostiach danej veci na základe zmluvy o dielo a v plnom súlade s ňou a priori sťažovateľa nezaťažovalo dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní, že stavebné práce pôvodnou žalobkyňou neboli vykonané, ale práve naopak, žalobkyňa zaťažovalo dôkazné bremeno, že pôvodnou žalobkyňou stavebné práce boli vykonané. A teda, ak a priori žalobkyňa uniesla dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní pôvodnou žalobkyňou vykonaných stavebných prác a ich ceny v plnom súlade so zmluvou o dielo, a tým v preukázaní splnenia všetkých podmienok pre vznik a trvanie nároku na jej zaplatenie, sťažovateľa až a posteriori zaťažovalo dôkazné bremeno spočívajúce v jeho zvrátení prostredníctvom takých dôkazov, ktoré by boli spôsobilé preukázať nárok žalobkyne zvrátiť, prinajmenšom však spochybníť. Navyše, na uvedenom nič nemení ani okolnosť, či žalobkyňa a sťažovateľovi, obidvom zastúpeným kvalifikovaným právnym zástupcom, predbežný názor konajúcich súdov o unesení alebo neunesení dôkazného bremena vo vzťahu k tomu-ktorému ich tvrdeniu bol alebo nebol známy.“ Zo záverov ústavného súdu nemožno vyvodzovať tvrdenie žalobcu o povinnosti žalovaného znášať dôkazné bremeno preukázania neuzatvorenia zmluvy o úvere a možno uzavrieť, že v tomto prípade platí, že dôkazné bremeno preukázať platné uzatvorenie zmluvy o úvere č. 112242 bolo na žalobcovi a nie na žalovanom (aby preukazoval neuzatvorenie zmluvy).

48. Súd prvej inštancie postupoval správne pokiaľ dôkaz žalovaného nepripustil. Odvolací súd sa stotožňuje aj s ďalšími závermi súdu prvej inštancie, pre ktoré by nebolo možné zvrátiť rozhodnutie súdu prvej inštancie. Podľa § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z., celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

49. Podľa § 9 ods. 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z., Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie. Zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. stanovil podstatné náležitosti zmlúv o spotrebiteľských úveroch v záujme ochrany práv spotrebiteľov ako slabšej strany záväzkového vzťahu. Všetky subjekty, vrátane bánk (nebankové spoločnosti), boli povinné znenie zákona rešpektovať a v zmluvách, na ktoré sa zákon vzťahoval, bolo ich povinnosťou uvádzať zákonom stanovené údaje.

50. Odvolací súd sa plne stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahovala údaj o celkovej výške úveru v súlade s citovaným § 9 ods. 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z. V odvolaní žalobca dôvodí tým, že neexistujú zákonné ustanovenia v rozpore, s ktorým by bol postup žalobcu nezákonný, pokiaľ si časť finančných prostriedkov vo výške 225 eur použil na úhradu poplatku za poskytnutie úveru. Odvolací súd nespochybňuje právny nárok žalobcu na poplatok za poskytnutie úveru a ani jeho výšku a teda primeranosť, na ktorú poukazuje v odvolaní, avšak pokiaľ z úveru 4.500 eur bol hneď odpočítaný poplatok 225 eur, reálne bol poskytnutý úver iba v sume 4.275 eur. Aj keď žalobca tvrdí, že úverová zmluva v ods. 3.4 upravuje podmienky za ktorých tento poplatok bude klientovi vrátený, a podľa výpisu z účtu bol vrátený na osobný účet dňa 21.09.2015, samotné zmluvné ustanovenie, však ráta s vrátením poplatku iba za splnenia vopred dohodnutých podmienok. Za týchto okolností potom nie je možné tvrdiť o nároku žalovaného na vrátenie daného poplatku v prípade nesplnenia stanovených podmienok a reálne úver (jeho výška) nezodpovedá dohodnutej výške. Preto záver súdu prvej inštancie bol správny, keď navyše poukázal i na výklad súdneho dvora EÚ vo veci C-377/14 z 21. apríla 2016.

51. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní žalobcu, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010, podľa ktorého do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

52. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 -A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

53. Z uvedených dôvodov odvolací súd vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

54. Žalovaný má voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný. O ich výške rozhodne súd prvej inštancie.

55. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).